

[Addi Andersen]

Nu har miljøministeren i sin redningsplan for havet omkring Danmark peget på en række initiativer, som tilsammen skulle kunne give et renere miljø i vore vande. Alle er klar over, at der bør gøres noget radikalt ved den tiltagende forurening og det tiltagende iltsvind, ikke mindst for fiskeriets skyld.

Det er Centrum-Demokraternes helt klare mening, at både landbruget, industrien og kommunerne er villige til at tage arbejdstøjet på for at nå det mål, vi alle har sat os, og det betyder, at vi skal arbejde sammen og ikke modarbejde hinanden og dermed forsinke dette mål.

Samfundet har i årevis presset på for at få landbruget til at være så effektivt som muligt, både for at opnå billige madvarer og indtjening af udenlandsk valuta. Denne mål-sætning har landbruget levet op til, og det er måske nok en medvirkende faktor til, at forureningen har taget det omfang, den har.

Nu kommer politikerne og miljøorganisationerne og dunker landbruget oven i hovedet og beskylder i realiteten landbruget for at være den største forurener af alle. Det kan være slemt at sluge for et erhverv, selv om landbruget godt kan se problemerne.

Landbrugsorganisationerne har ved flere lejligheder tilkendegivet, at man har forståelse for miljøproblemerne, men man vil ikke presses ind i rollen som sorteper. Vi skal ikke her glemme, at uovervejede restriktioner kan bringe flere landbofamiliers eksistens i fare, og det er vel ikke det, vi skal lægge op til.

Der er grøde i luften for alternative forsøg – flere og flere landmænd går over til økologisk landbrug, som der er et forbrugerønske om – men derfor skal ingen tro, at dansk landbrug fra den ene dag til den anden kan omstilles. Udlægningen af maginaljorder skal også med ind i billedet.

Det altafgørende er, at udvaskningen af næringsalte og andre skadelige stoffer mindskes. Et indslag om sæler i de danske farvande, som tv sendte forleden, kan ikke undgå at gøre indtryk på alle, der så det.

I vor iver efter at løfte pegefingern over for landbruget skal vi ikke glemme andre forurenere, private som offentlige. Industrien forurenende virksomheder skal også kontrolleres, og her har tilsynet ikke været godt nok. Kommunernes overtagelse af tilsynet vil sikkert forbedre dette i forbindelse med den nære kontakt med virksomheden.

Kommunerne bør også føre bedre tilsyn med deres egen forurening, herunder sprøjtning mod ukrudt på kommunale pladser. Man bør også kontrollere, hvilke rengøringsmidler der anvendes ved rengøring af skoler og andre offentlige bygninger, så udledning af fosfater i de kommunale rensningsanlæg nedsættes.

I den forbindelse bør vi alle tænke over, hvilke midler vi bruger i den daglige husholdning, og hvor mange. Vi skal bekæmpe forureningen herhjemme så meget, som det er muligt, men vi skal ikke glemme, at vores resultat til dels afhænger af, at omverdenen også er miljøbevidst. Derfor er det vigtigt, at dialogen med vore nabolande fortsætter og udbygges.

Centrum-Demokraterne kan tilslutte sig alle fornuftige – og jeg understreger fornuftige – foranstaltninger, der kan nedbringe forureningen.

Steffensen (KRF):

På Kristeligt Folkepartis vegne skal jeg gerne knytte vore kommentarer til den debat, som nu har varet det meste af eftermiddagen, hvor både store og små problemer er blevet belyst gennem korte bemærkninger. Jeg blev noget forbavset over hr. Løvig Simonsens indledning til debatten, hvor han sagde, at regeringen havde vist, at den hverken kunne eller ville vende udviklingen. Det synes jeg ikke er helt fair, og jeg synes egentlig heller ikke efter det, vi har hørt eller har haft lejlighed til at sætte os ind i, at det er en rigtig karakteristik.

Der er grund til at sige til hinanden, at det gælder om at bevare balancen. Miljøet er en alt for vigtig sag til at danne grundlag for et partipolitisk sololøb enten af den ene eller den anden. Danmark har jo verdens skrappeste, kan man nok sige, men også verdens bedste miljølov. Den har vi vedtaget i stort fællesskab her i Folketinget, og vi skal passe på, at vi ikke slår dette meget vigtige initiativ i stykker. Intet – og da slet ikke miljøet – bliver hjulpet ved, at vi prøver at finde syndebukke i en given situation.

Enigheden er jo også til stede om målene, må man konstatere efter den lange debat. Vi kan måske nok se lidt forskelligt på midlerne, men de mål, vi vil nå, er der vel ingen der vil anfægte at der kan opnås enighed om.